

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ 21

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΟΥ Κ. ΚΑΝΑΡΗ

‘Ο Κ. Κανάρης στην ‘Αλεξάνδρεια. Πώς έματριάθη ή πυρπόλησις τεύ Τευρικήσιν στέλει. Πείνα και δίψα. ‘Επί τεύ αούστριακού Ιστιοφόρου. Μέ την πιστόλα στό χέρι. - Φέρε νά άπογραφώ. - ‘Αν δέν έχουμε ‘Εθνος δά κάμουμε !- ‘Ο καπετάν Μικέσ στό Γαλάζιο. ‘Η έξέφλησις τεύ λογαριαμού κλπ.

ΙΝΕ σ’ όλους γνωστή ή άπόπειρα τεύ Κωνσταντίου Κανάρη νά πυρπολήσ ην τούτο κικό στόλο που βρισκόταν άγκυροβολημένος στό λιμάνι τής ‘Αλεξανδρείας. Δυστυχώς ή ήρωική αύτή άπόπειρα άπέτυχε, έξ αίτίας τών άντιθέτως πνεύτων άνέμων και ό Κανάρης άναγκάσθηκε νά γυρίσει πίσω διατρέξας, μάλιστα, τόν κίνδυνο νά συλληφθή άπ’ τους έχθρούς.

‘Ετσι, καθώς άρμείνταν πρός τήν ‘Ελλάδα, σέ κακή κατάσσισι, χωρίς ψωμί και χωρίς νερό, ένας ναύτης πούταν άνεβαρμένος στό καράβι ξεφώνισε άξάφνα :

- Καπετάν Κωσταντή, ένα καράβι φάνηκε μακριά :
- ‘Ερχεται κατά δώθε μπρέ ; ρωτάει ό Κανάρης.
- Ναι, καπετάνις.
- Καλά...

Σέ λίγο τό καράβι πλησίωσε. ‘Ηταν ένα μεγάλο αούστριακό Ιστιοφόρο. ‘Ο Κανάρης πήδησε τότε θρησις και πρόσταξε :

- ‘Εμπρός ! Τή βάρκα έτοιμη γρήγορα ! ‘Αρματωθήτε και πιάνετε τούς γάτζους !...

Οι ναύτες έσφιξαν γρήγορα - γρήγορα τή βάρκα στή θάλασσα, κήδησε μέσ σ’ αύτή ό Κανάρης μέ τους πύο πλληλαράδες συντρόφους του, διαπάρωσαν στό πλοιο, γαιζάθηκαν σ’ αύτο και σέ λίγο ό γένναϊος πυρπολήτης άνέβησιν στό κατώστρωμα τεύ αούστριακού Ιστιοφόρου, κρατώντας τήν πιστόλα του.

‘Ο Αούστριακός πλοίαρχος τήχε χαμένα.

- Τι θέλετε καπετάνις ; ρωτάει τρομαγμένος τόν Κανάρη.

- ‘Θέλωμ, άποκρίνεται ό Κανάρης, νά μές δώσης ψωμί, τυρί, νερό κι’ ό,τι άλλο έχεις στό καράβι, γιατί ψοφάμε τής πείνας !...

- Νά σάς δώσω, καπετάνις μου !

- ‘Αίντε μπρός !

Μή μπορώντας νά κάμη κι’ άλλοιώς ό πλοίαρχος τεύ αούστριακού Ιστιοφόρου, διάταξε τους ναύτες του νά κουβαλήσουν στή βάρκα τεύ Κανάρη άρκετά καρβέλια ψωμί, τυρί, ένα βαρέλι σαρδέλλες καυτές και μερικά βαρέλια νερό.

‘Οταν ή μεταφορά τών τροφίμων τελειώσε, γυρίζει ό Κανάρης, πού σκεκόταν πάντα μέ τήν πιστόλα στό χέρι και πού μπορούσε νά μήν πληρώσει λεπτό τσασιστό, γυρίζει λοιπόν και λέει στόν πλοίαρχο τεύ Ιστιοφόρου :

- ‘Ακου δώ. ‘Επειδή δέν έχω λεφτά νά σέ πληρώσω, γράψε σ’ ένα χαρτί πόσο κάνουν όλα αύτά και φέρο τό στό ύπογράψω...

- Δέν κάνουν τίποτα, καπετάνις, λέει δειλά ό πλοίαρχος.

- Βρέ κάμ, ό,τι σου λέω, φονάζει θυμωμένος ό Κανάρης. Γράψε δυό χιλιάδες γρόσια !

‘Ο πλοίαρχος έκαμ, θέλοντας και μή, τήν άπόδειξι και τήν έδωσε στόν Κανάρη. ‘Ο καπετάν Κωσταντής τήν ύπογραψε κ’ έπειτα τήν ξανάδωσε στόν πλοίαρχο λέγοντάς του :

- Πάρτην ! Τό ‘Εθνος μου θά σέ πληρώση.

- Μά σεις... σεις... δέν έχετε ‘Εθνος, τόλμησε νά ψιθυρίσει ό

Αούστριακός πλοίαρχος.

Τότε τά μάτια τεύ Κανάρη άστραψαν, άναψε όλος και γυρίζοντας στόν Αούστριακό τούπε θυμωμένος :

- Σάν δέν έχουμε ‘Εθνος, βρέ, θά κάμουμε !...

‘Ο Αούστριακός δέν τόλμησε νά πη λέξι.

‘Ο Κανάρης κατέβηκε στή βάρκα του, πήγε στό πλοιο του, άνέβησε πάνω τά τροφίμα, έδωσε στό πεινασμένο πληρωμά του νά φάη και συνέχισε τό ταξίδι του στήν Πατρίδα του...

***

Χρόνια πέρασαν άπ’ τήν ήμέρα πούηνε μεσοβαλασις τό περιστατικό αύτό. ‘Η ‘Ελλάς έλευθερώθηκε κι’ ό καπετάν Κωσταντής έγινε ‘Υπουργός τών Ναυτικών.

Μιά μέ α, ένας άπ’ τούς ναύτες τεύ Κανάρη, ό πύο άγαπημένος του, τό δαξι του χέρι, ό Μικέσ, όπως τόν έλεγαν, πούταν έπαινον στό έπεισόδιο μέ τόν πλοίαρχο τεύ αούστριακού Ιστιοφόρου, έτυχε νά βρισκείται στό Γολιάτιον, ως πλοίαρχος έμπορικού έλληνικού Ιστιοφόρου, πρός άγοράν σίτου.

‘Εκεί λοιπόν πού σεργιανούσε ό καπετάν Μικέσ στό λιμάνι τεύ Γαλαζίου, νά και βλέπει μπρός του τόν πλοίαρχο τεύ αούστριακού Ιστιοφόρου. Τόν πλησιάζει άμέσως και τόν χαιρετάει. ‘Ο Αούστριακός δέν τόν θυμάται. ‘Ο καπετάν Μικέσ τεύ θυμίζει τό έπεισόδιο μέ τόν Κανάρη και τεύ λέει :

- Είδες, καπετάνις, ποιος δεικνύ ό καπετάν Κωσταντής ; Νά πού άποχτήσαμε και μες ‘Εθνος ! Λοιπόν ;...Τι κάθσαι ; Νάρθης νά εοφλήσης τήν άπόδειξι πού σούδωσε ό καπετάνιος μς τούτε.

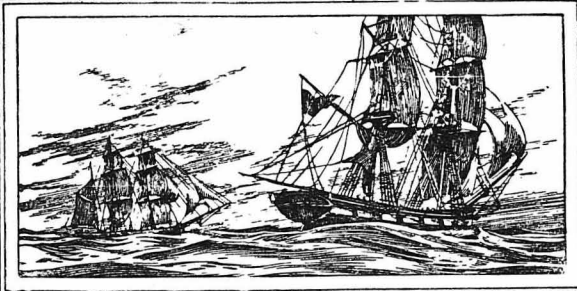
- Τώρα παιά... ψιθυρίζει ό Αούστριακός πλοίαρχος.

- Γιατί τώρα παιά ; Σου πήραμε τό πράγμα ; Σου δόσαμε άπόδειξι ; ‘Ε, λοιπόν μή κάθσαι. Θά πάμε μαζί στήν ‘Αθήνα και θά πληρωθής.

Μετά πολλά ό Αούστριακός πλοίαρχος έπίσιθη και έπλευσε μαζί μέ τόν καπετάν Μικέ στόν Πειραιά. ‘Ανέβηκαν ύστερα στήν ‘Αθήνα, πήγαν στό ‘Υπουργείο τών Ναυτικών και π’ ηρουσιάζθηκαν στόν Κανάρη, ύπουργο τών Ναυτικών τότε, όπως είπαμε παραπάνω.

‘Ο Κανάρης δέν γνώρισε τόν Αούστριακό πλοίαρχο. Κίτταξε τό Μικέ κατάματα, μή ξερωτας τι συμβαίνει.

- ‘Εξοχώτατε, τεύ λέει τότε ό καπετάν Μικας, θυμάσαι πού ύπόγραφες κάποτε με άπόδειξι γιά δυό χιλιάδες γρόσια, σ’ ένα

πλοίαρχο κοντά στήν ‘Αλεξάνδρεια ;

‘Ο Κανάρης σκέφθηκε λίγο κι’ άπάντησε :

- Ναι, θυμάμαι.

- ‘Ε, νά λοιπόν ό πλοίαρχος, έξοχώτατε, ήρθε νά πάρη τόν παρά. ‘Ο Κανάρης δέν παραξενεύτηκε καθόλου. Δέν έφερε τήν παραμικρή άντίρρηση. Πήρε τήν άπόδειξι, τής έσφιξε με ά ματιά, ύπόγραψε τό σχετικό ένταλμα κ’ έστειλε τόν Αούστριακό πλοίαρχο νά πάρη τά χημάτα του, άφού τεύ είπε με κάμπο παραπάνω :

- Βλέπετε, καπετάνις, πού είχες άδικο ν’ άμφιβάλεις γιά τό ‘Εθνος μς ; Νά πού έλευθερωθήκαμε και πληρώνομε και τούς κληούς μς λογαριασμούς !...

‘Ο ‘Ιστοριοδίφης

ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟ ΚΑΙ...ΤΑ ΣΚΟΡΔΑ

Μπορεί νά ύπάρχη καμμιά σχέση μετξύ σκόρδων, κρεμμυδιών και...παρασήμων ; Και όμως ; ύπάρχει. ‘Ακούστε γιά νά βιαιωθήτε.

Στά 1388, ό ‘Αλφόνσος 11ος, βασιλεύς τεύ Ντονέ και τής Καστίλης, ίδρυσε τό παρόσημο τής «Τάξιας» τής ‘Εσθρας». Τό παρόσημο αύτό ώνομάστηκε έτσι γιάτι άπετελείται άπό με ά ταινία πού τήν έφεραν οι Ιππότες χριστιάνοι στό στήθος ; τους.

Τό παρόσημο αύτό άνεμέντο και σέ κυρίες, γι’ αύτές όμως ή ταινία ήταν χρυσή.

Αούτηρότατο δέ βασιλικό διάταγμα άπηγόρευσε ρητώς σ’ όσους έφεραν τό εραρόσημο αύτό νά τρώνε σκόρδα και κρεμμύδια διά λόγους εύπρεπειας.

‘Επειδή όμως ήταν άδύνατο νά παρακολουθή κανείς τούς παρασημοφορούμενους στό φαγητό τους, ώρκίζοντο νά μήν πηγαίνουν στήν Αύλή ότε νά συναναστρέφονται άλλους Ιππότες άν δέν έχουν νησάσθη ένα μήνα τεύλάχιστον νά σκόρδα και νά κρεμμύδια !...

άπάνω, ό άστυνόμος έφυγε.

- ‘Ε λοιπόν ; ρωτάει ό ‘Ιούλιος μόλις τόν έβγαλε ή γυναίκα του άπό τήν κρυψώνα του, τι έκανε λοιπόν ό άστυνόμος...

- Διόβολος, άτήνησε ή Μαρι, νά έκανε τή δουλειά του ; έρέυνσε λίγο και παντού...

- Μά δέν θά βρήκε τίποτε τό ένδιαφέρον.

- ‘Α, όσο κι’ αύτό δέ θά μπορούσε νά σου πώ έγώ... Αύτός έφέρει... Κ’ έπειδή ένδύχεται νά ξανάρθη, με ά κ’ ή βαλίτζα σου εινε έτοιμη, θά έκαμεις καλά νά φύγεις άμέσως γιά τό ‘Εσπρναί... Σου έπαναλαβαίνα : μπορεί άπό στιγμή σέ στιγμή νά ξανάρθη...

‘Ο Μπρεμάρ δέ θέλησε ν’ άκούση περισσότερα. Ντύθηκε γρήγορα - γρήγορα, άρκαψε τή βαλίτζα του κι’ έτράβηξε γιά τό σταθμό...

Rich, O'Mearay